

Stanislav Pečovnik, kapucin (1916–1998)

V torek, 3. marca 1998, popoldan, smo se v Škofji Loki s slovesnim bogoslužjem, ki ga je vodil gospod nadškof in metropolit dr. Franc Rode, poslovili od p. Stanislava Pečovnika, kapucina. Bogoslužja se je udeležilo okrog petdeset duhovnikov, škofijskih in redovnih sobratov, nekaj bogoslovcev, redovnic in mnogo drugih vernikov in prijateljev pokojnega patra.

Rodil se je 3. oktobra 1916 v Kapfenbergu na Avstrijskem, kjer je takrat služboval njegov oče Jože kot železničar s svojo ženo Matildo, r. Sluga. Na koncu se je njegova družina s tremi otroki ustalila v Slovenski Bistrici, kjer še zdaj živi njegova sestra Marija.

Leta 1938 je mladi Jožef vstopil v kapucinski red in dobil redovno ime Stanislav. Filozofijo je študiral v Škofji Loki, teologijo pa v Dubrovniku, kjer je bil posvečen v duhovnika 27. septembra 1944.

Že kot mlad pater je v vlogi vzgojitelja novincev navduševal mlade kapucine za misijone. Ko je služboval v Karlobagu na Hrvaškem, je z veliko misijonarsko požrtvovalnostjo obiskoval in upravljal več župnij v Liki.

Za časa svojega zadnjega, 23-letnega bivanja v Škofji Loki, je navduševal ljudi, da so mesečno naročali maše za misijone. Če je le bilo mogoče, je to mašo on daroval, udeležencem pa priporočal naj darujejo za misijone. Zbrane vsote je potem skrbno oddajal misijonski pisarni v Ljubljani.

Prav tako je podvzel široko akcijo za zbiranje znamk za misijone. Urejal in pakiral jih je skoraj do zadnjega dne. Dolga leta, skoraj do smrti je bil v loški dekaniji dekanijski referent za misijone.

Rad je vodil ali sodeloval pri ljudskih misijonih in v drugih oblikah pastoralne pomoči po župnijah. Ni se branil spovedovanja v domači cerkvi in tudi v okoliških župnijah, kamor je bil povabljen ali se je sam povabil, je rad spovedoval.

Večkrat je vodil duhovne vaje, predvsem za redovnice.

Imel je veselje organizirati in voditi razna romanja v bližnje in daljne kraje.

Rad je imel cerkvene slovesnosti, procesije in druge prireditve verskega značaja. Posebno pobožnost je gojil do Matere božje in do sv. Jožefa. Zadnje leto se je bolj omejil na molitvene skupine in na domačo cerkev.

Posebno veselje p. Stankota, kot so ga mnogi klicali, so bile cvetlice in vrtnarjenje.

Nemogoče je na kratko opisati življenje in delo p. Stanislava, tega nemirnega duha, polnega idej in načrtov. Neka nevidna sila ga je gnala med ljudi. Nikogar se ni ženiral. Obiskoval je zdrave in bolne, bogate in socialno ogrožene. Bil je marsikomu v tolažbo in v oporo v preizkušnji. Proti koncu življenja, ko je že močno opešal, je še zavzeto obiskoval dva tečaja „Delavnica molitve“. Prav zadnja dva meseca, ko je ob pojemanju telesnih moči bil v glavnem omejen na svojo sobico, je še zavzeto sodeloval z „Katoliškim dopisnim svetopisemskim tečajem“.

Samota z Bogom ga je v zadnjih tednih boleznih je prečistila za srečanje z neskončno Svetim, da skupaj vidita kaj je kvalitetno za večnost in kaj bo potrebno še prečistiti v ognju Božje ljubezni.

Ko je pater zaslutil, da je vlak njegovega življenja pripeljal na zadnjo postajo in se je že prižigal zeleni semafor za onostranstvo, je pri polni zavesti zaprosil za zakramente umirajočih in jih obdan z redovnimi sobrati loške skupnosti prejel ob polnem sodelovanju. Nato se je začel vlak pomikati, dokler ni izginil na obzorju ob molitvi in pesmi njegovih sobratov.

Pater Stanislav Pečovnik je umrl v zgodnjih jutranjih urah v ponedeljek, 2. marca 1998 v škofjeloškem kapucinskem samostanu.